

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **Yadex International GmbH**
se sídlem Mainzer Landstrasse 51, Frankfurt nad Mohanem, SRN

zastoupený advokátem Mgr. Hynkem Peroutkou
se sídlem Karlovo náměstí 24, Praha 1

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6

v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 28.6.2019 č.j. O-532128/D18061691/2018/ÚPV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“ nebo též „správní orgán I. stupně“) ze dne 23.5.2018 č.j. O-532128/ D17006575/2017/ÚPV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím Úřad zamítl námitky podané žalobcem podle § 7 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOZ“) proti zápisu slovního označení ve znění „Hayatpinari“ zn. sp. O-532128 do rejstříku ochranných známek, jehož přihlašovatelem byla společnost LIMČA s.r.o.

2. Ze správního spisu vyplývá, že přihláška slovní ochranné známky ve znění „Hayatpinari“ (dále též jen „napadené označení“) byla společností LIMČA s.r.o., podána dne 22.6.2016 pro tyto výrobky a služby zařazené do tříd podle mezinárodního třídění výrobků a služeb: (32) minerálka, soda, stolové vody, šumivá voda, voda (sodová), vody (nápoje), vody (stolní) a zveřejněna byla dne 19.10.2016.
3. Dne 19.1.2017 podal žalobce proti zápisu napadeného označení námítky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Uvedl, že je majitelem kombinované ochranné

známky ve znění „PINAR“ a grafickém provedení (dále jen „namítaná ochranná známka“), zapsané do rejstříku ochranných známek dne 21.2.2001 s právem přednosti od 11.11.1999, a to mj. pro tyto výrobky třídy (32): piva, minerální a sodové vody a jiné nealkoholické nápoje, ovocné nápoje a ovocné šťávy, sirupy a jiné nápojové přípravky. Jako vlastník této starší ochranné známky podal žalobce námítky z důvodu existence pravděpodobnosti záměny na straně spotřebitelské veřejnosti s ohledem na shodnost či podobnost napadeného označení a namítané ochranné známky. Kořenem slova „hayatpinari“ je slovo „pinar“, které je totožné s označením „PINAR“ tvořícím namítanou ochrannou známku. V tureckém jazyce „hayat“ znamená „život“ a „pinar“ znamená „pramen“, koncovka „i“ za výrazem „hayatpinar“ je příponou pro skloňování daného výrazu v turečtině, který v celku znamená „pramen života“. Výraz „hayatpinari“ tedy představuje pouze označení „pinar“ s přívlastkem, a postrádá tak rozlišovací způsobilost, a to i pro českého spotřebitele neznalého turečtiny. Nadto přihlašovatel podal ve stejné době i přihlášku ochranné známky „BINPINAR“, která taktéž koliduje s namítanou ochrannou známkou. Mimo námitek podle § 25 ZOZ uplatnil žalobce v témže podání i připomínky podle § 24 ZOZ, a to pro důvod podle § 4 písm. m) téhož zákona. V této části podání žalobce vyslovil názor o absolutní zápisné nezpůsobilosti napadeného označení pro zjevný nedostatek dobré víry přihlašovatele. Uvedl, že jediný společník společnosti LIMČA s.r.o. (přihlašovatele) je tureckého původu, a musela mu tedy být známa existence tradičního označení PINAR užívaného pro nealkoholické nápoje, což svědčí o jeho vůli parazitovat na namítané ochranné známce.

4. Správní orgán I. stupně vypořádal připomínky žalobce Sdělením o výsledku posouzení připomínek ze dne 23.5.2018 č.j. O-532128/D17006575/2017/ÚVP, a to tak, že je shledal neopodstatněnými. V odůvodnění tohoto sdělení vyložil, že institut dobré víry podle § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách se uplatní při zápisu „spekulativních“ známek, přičemž nedostatek dobré víry je v tomto případě veřejnoprávním důvodem zápisné nezpůsobilosti. Toto ustanovení chrání zájem široké veřejnosti, zatímco relativní zápisná nezpůsobilost způsobená nedostatkem dobré víry podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách chrání zájem soukromoprávní. Žalobce však v připomínkách podaných podle § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách neuvedl jako důvod pro zápisnou nezpůsobilost napadeného označení zájem široké veřejnosti, nýbrž hájil svá vlastní práva. K tomu měl využít námitkového důvodu podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách. Správní orgán I. stupně vyhodnotil připomínky žalobce jako neoprávněné, protože podle § 24 odst. 3 ZOZ nelze připomínky podat z důvodů uvedených v § 7 ZOZ.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

5. Prvostupňovým rozhodnutím byly námitky žalobce zamítnuty. Správní orgán I. stupně porovnal napadené označení a namítanou ochrannou známku a dospěl k závěru, že z hlediska vizuálního a fonetického jsou porovnávána označení dostatečně rozdílná. Hledisko sémantické není dle Úřadu rozhodné, neboť ačkoliv mají výrazy „pinar“ a „hayatpinari“ v tureckém jazyce konkrétní a zjevný význam, nelze předpokládat, že by o těchto významech měl povědomí průměrný český spotřebitel. Oba slovní výrazy proto budou spotřebiteli vnímány jako fantazijní. Po posouzení pravděpodobnosti záměny napadeného označení s namítanou ochrannou známkou Úřad dospěl k závěru, že výrobky, pro něž je nárokováno napadené označení, jsou shodné s výrobky, pro něž je zapsána namítaná ochranná známka (nealkoholické nápoje). To však s ohledem na absenci shodnosti či podobnosti porovnávaných označení není rozhodné, protože nejsou naplněny obě kumulativní podmínky pro konstatování existence pravděpodobnosti záměny. Záměnu z pohledu spotřebitelské veřejnosti nelze mít za pravděpodobnou, a to ani v podobě vzájemné asociace porovnávaných označení. Průměrný spotřebitel vnímá ochranné známky jako celek a neanalyzuje jejich jednotlivé části. Odlišná počáteční i koncová část porovnávaných označení způsobuje, že napadené označení nemůže vyvolat mylný dojem na straně veřejnosti, že jím označené produkty pocházejí od vlastníka namítané ochranné známky a naopak. K námitkové argumentaci stran nedobré víry přihlašovatele správní orgán I. stupně uvedl, že námitky nebyly podány na základě ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ, pro které je stěžejní otázka dobré víry, nýbrž na základě ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) ZOZ, v rámci kterého se dobrá víra nezkoumá.
6. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se předseda Úřadu jakožto orgán rozhodující o rozkladu ztotožnil s postupem správního orgánu I. stupně v dané věci. Předně konstatoval, že v řízení o rozkladu bylo nutno postupovat podle přechodných ustanovení zákona č. 286/2018 Sb., kterým se mění zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon č. 286/2018 Sb.“), který nabyl účinnosti dne 1.1.2019. Ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) ZOZ ve znění účinném do 31.12.2018, podle kterého žalobce podal námitky proti napadenému označení, obsahově odpovídá ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) ZOZ ve znění účinném od 1.1.2019. Předseda Úřadu shledal, že co se týče posouzení námitek žalobce, bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno po formální i věcné stránce v souladu s právními předpisy; Úřadem provedené hodnocení shodnosti či podobnosti napadeného označení a namítané ochranné známky označil za logické. Konstatoval, že žalobce rozkladem nebrazil proti vymezení průměrného spotřebitele správním orgánem I. stupně, který obecně konstatoval, že spotřebitelem, který poptává kolizní výrobky porovnávaných označení, je široká spotřebitelská veřejnost, u které lze předpokládat nižší míru informovanosti a obezřetnosti. Shrnul, že napadené označení tvoří slovní prvek „Hayatpinari“ psaný malými tiskacími písmeny s velkým počátečním písmenem „H“. Namítaná ochranná známka je kombinovaná, je složena ze slovního prvku „PINAR“ napsaného velkými tiskacími písmeny tučného fontu, přičemž na pozadí tohoto prvku se nacházejí nepravidelné zakřivené tučné linie. Dominantním a distinktivním prvkem v případě napadeného označení je celý slovní prvek „Hayatpinari“. V případě namítané ochranné známky jím je slovní prvek „PINAR“, neboť obrazový prvek (zakřivené linie) není nijak originální, nelze jej nijak popsat, s ničím konkrétním spojit a ani nic nepřipomíná, tudíž průměrný spotřebitel se bude s největší pravděpodobností orientovat podle slovního prvku.
7. Předseda Úřadu ve shodě se správním orgánem I. stupně vyhodnotil napadené označení a namítanou ochrannou známku z vizuálního hlediska jako nepodobné, a to s ohledem na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

celkovou strukturu porovnávaných označení. Uvedl, že výrazná první část napadeného označení „Hayat“ upoutá na první pohled, a to zejména z důvodu její fantazijnosti i nevšednosti v českém prostředí. Obecně platí, že první část slovního označení upoutá primárně pozornost spotřebitele, který si ji bude pamatovat jasněji než zbývající část označení (viz rozhodnutí SDEU ze dne 15.12.2009 ve věci T-412/08 Trubion). Ačkoliv se napadené označení a namítaná ochranná známka shodují v části „pinar“, nejedná se o dominantní část, která českého spotřebitele upoutá; českého spotřebitele spíše upoutá neobvyklý „shluk“ písmen „Hayat“. Porovnávaná slova se dále liší i svou délkou. I bez zohlednění grafického znázornění namítané ochranné známky, které je dle názoru předsedy Úřadu nepřiliš výrazné a plní spíše dekorativní úlohu, je třeba konstatovat zcela odlišný celkový dojem porovnávaných označení z vizuálního hlediska.

8. Porovnávaná označení jsou dle předsedy Úřadu nepodobná i z hlediska fonetického. Jakkoli je pravdou, že obě slova obsahují shodnou část „pinar“, zásadní skutečností pro konstatování jejich fonetické nepodobnosti je začátek napadeného označení „ha-i-jat“ či „haj-jat“, který je natolik výrazný a zajímavý, že spotřebitele zaujme díky neobvyklému střídání hlásek a samohlásek. Ten se proto bude soustředit na jeho vyslovení a část „pinar“ spíše upozadí.
9. Sémantické (významové) hledisko v posuzované věci nebude vůbec rozhodné, protože průměrný český spotřebitel nezná význam těchto slov v tureckém jazyce. Obě označení budou na českém trhu vnímány jako fantazijní. Žalobcem předložený zevrubný výklad o významu slov „pinar“ a „haytapinari“ v turečtině nemůže mít na závěr o irelevanci významového hlediska na posouzení podobnosti napadeného označení a namítané ochranné známky žádný vliv.
10. V souladu s rozsudkem SDEU ze dne 11.11.1997 ve věci C-251/95 SABEL BV proti Puma AG, Rudolf Dassler Sport musí být posouzení pravděpodobnosti založeno na celkovém dojmu, jakým označení působí, protože průměrný spotřebitel vnímá ochranné známky (označení) jako celek a neanalyzuje jejich jednotlivé části. V nyní posuzované věci nelze vyčlenit určitou část slova a posoudit ji odděleně. Odlišná počáteční i koncová část porovnávaných označení způsobuje, že napadené označení nemůže vyvolat mylný dojem na straně veřejnosti, že jím označené produkty pocházejí od vlastníka namítané ochranné známky. V této souvislosti předseda Úřadu nedovodil ani pravděpodobnost asociace, protože pravděpodobnost asociace se nedá aplikovat v případě, kdy si relevantní spotřebitelská veřejnost při spatření označení pouze vybaví starší ochrannou známku, aniž by bylo pravděpodobné, že předmětná označení zamění.
11. K rozkladové námitce žalobce, že správní orgán I. stupně nepoužil tzv. kompenzační princip, předseda Úřadu vyložil, že má ve shodě se správním orgánem I. stupně za to, že na straně relevantní české veřejnosti neexistuje pravděpodobnost záměny napadeného označení a namítané ochranné známky. S ohledem na konstatovanou nepodobnost porovnávaných označení nelze uplatnit kompenzační princip. Předseda Úřadu v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2008, č. j. 9 As 59/2007 – 141, podle něhož z tzv. kompenzační zásady nelze dovozovat možnost kompenzovat větší podobností výrobků či služeb správním orgánem zjištěnou nepodobnost porovnávaných označení.
12. K námitce žalobce, že žalovaný vyhověl jeho námitkám ve věci přihlášky ochranné známky č. 532949 ve znění „BINPINAR“ a tuto přihlášku v plném rozsahu zamítl pro

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

kolizi s namítanou ochrannou známkou, předseda Úřadu konstatoval, že označení „BINPINAR“ postrádá výrazný začátek slova, který by spotřebitele dostatečně zaujal a toto označení odlišil od namítané ochranné známky. Navíc má označení „BINPINAR“ stejné ukončení jako namítaná ochranná známka. Liší se tedy pouze ve třech písmenech „BIN“, zatímco v nyní projednávané věci má napadené označení zcela odlišný velmi výrazný počátek „Hayat“ a navíc i odlišné ukončení „i“. S ohledem na odlišná skutková zjištění nelze v nyní projednávané věci zaujmout stejný právní závěr, k jakému žalovaný dospěl při posouzení označení „BINPINAR“.

13. Na důkaz známosti namítané ochranné známky žalobce v řízení o námitkách předložil výtisk tureckých webových stránek s vyobrazením svých výrobků. Dle názoru předsedy Úřadu však těmito doklady nelze prokázat známost namítané ochranné známky v České republice, neboť je zřejmé, že webové stránky nejsou určeny pro český trh, nýbrž jen pro turecké spotřebitele (mj. výrobky nejsou opatřeny informacemi v českém jazyce). Správní orgán I. stupně proto správně dovodil, že žalobce známost namítané ochranné známky na relevantním trhu nedoložil.
14. Předseda žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí aproboval rovněž postup správního orgánu I. stupně při vypořádání připomínek podle § 4 písm. m) ZOZ podaných žalobcem v témže podání jako námitky podle § 7 odst. 1 písm. a) ZOZ. Vyložil rozdíl mezi institutem námitek a připomínek proti přihlášce ochranné známky a poukázal na to, že ZOZ výslovně vylučuje podat připomínky z důvodů uvedených v § 7 ZOZ. Žalobce podal připomínky z důvodu jím tvrzené absolutní zápisné nezpůsobilosti, jejímž důvodem měla být zjevná nedobrá víra přihlašovatele v době podání přihlášky zápisu napadeného označení. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, jestliže tyto připomínky vypořádal sdělením ze dne 23.5.2018 a v připomínkách vznesenými argumenty se v prvostupňovém rozhodnutí nezabýval. Předseda Úřadu dále uvedl, že nesdílí názor žalobce, že ačkoliv ZOZ neumožňuje podat námitky jako připomínky, opačný postup je přípustný. ZOZ vylučuje obecně záměnu institutu námitek a připomínek, neboť každý z nich je určen k ochraně jiných zájmů. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19.5.2006 č.j. 7 Ca 180/2005-48 vyplývá, že námitky a připomínky lze uplatnit v témže podání, což bylo žalobci umožněno. Naopak nelze připisovat k tíži správního orgánu I. stupně, že žalobce nevyzval, aby upravil své připomínky podle § 4 písm. m) ZOZ na námitky podle § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ, které se podávají jako důvod relativní zápisné nezpůsobilosti z důvodu nedobré víry přihlašovatele. Žalobce totiž námitky i připomínky podal poslední den tříměsíční lhůty k podání námitek, a s ohledem na přísnou koncentrační zásadu tak znemožnil správnímu orgánu I. stupně na jeho podání účinně reagovat. Žalobce se výslovně domáhal projednání připomínek podaných pro tvrzenou zjevnou nedobrou víru přihlašovatele a správní orgán I. stupně nemohl tyto připomínky podle jejich obsahu překvalifikovat na námitky podle § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ, protože by tím mimo jiné neoprávněně zvýhodnil žalobce oproti přihlašovateli, a porušil tak zásadu rovnosti účastníků správního řízení.
15. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce vyjádřil své přesvědčení, že v důsledku nesprávného věcného i právního hodnocení jsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nezákonná. V **prvním žalobním bodu** namítl nesprávnost posouzení shodnosti ochranných známek (poznámka soudu: žalobce měl zřejmě na mysli posouzení podobnosti porovnávaných označení, která nepochybně shodná nejsou). Žalobce se neztotožnil s posouzením ani jednoho ze tří rozhodných hledisek – vizuálního, fonetického ani

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

sémantického. Namítl, že slovo „pinar“ je kořenem a dominantní částí napadeného označení. Vadnost závěrů vyjádřených v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí je dle žalobce o to více zřejmá, že v řízení o jeho námitkách proti označení „BINPINAR“ mu dal správní orgán I. stupně za pravdu, protože shledal označení „PINAR“ a „BINPINAR“ podobnými. Tato dvě řízení spolu nepopíratelně souvisejí. Mezi předponami „BIN“ a „Hayat“ totiž není žádný zásadní rozdíl. Argumentace žalovaného ohledně vizuálního a fonetického hlediska tudíž neobstojí.

16. Žalobce nepochybuje o tom, že kdyby se přihlašovatel pokusil o zápis ochranné známky „Hayatpinar“, tj. bez koncovky „i“, byla by tato zamítnuta. Z toho žalobce dovozuje, že podle žalovaného má dostatečnou rozlišovací schopnost samotná přípona „i“. Ta úzce souvisí se sémantickým hlediskem, které správní orgány obou stupňů chybně vyhodnotily jako nerozhodné. Koncovka „i“ za spojením „hayatpinar“ je v turečtině příponou pro skloňování, aby slovo „hayatpinari“ jazykově a gramaticky znamenalo „pramen života“. Tato koncovka proto nebyla ke slovu připojena proto, aby přihlašovanému označení poskytla dostatečnou rozlišovací schopnost, ale z čistě gramatického důvodu. Slovo „hayatpinari“ tedy má zcela konkrétní význam. Tvrdím, že pro českého spotřebitele má pouze fantazijní význam, se správní orgány obou stupňů dopustily podcenění inteligence běžného českého spotřebitele, který je díky rozvinutému turismu relativně světaznalý, Turecko mu je blízké a možnost záměny porovnávaných značení u něj nelze zcela vyloučit, protože spotřebitel si může uvědomit, že obě značky pocházejí z Turecka. O fantazijní výraz se proto nejedná. Nelze pominout ani skutečnost, že přihlašovatel napadeného označení je tureckého původu. Argumentace žalovaného také zcela pomíjí existenci společného trhu Evropské unie, zejména blízkost českého a německého trhu. Ačkoliv je napadené označení ochrannou známkou přihlašovanou pro český trh, případné zacílení na spotřebitele z jiných zemí nelze vyloučit.
17. Pro tvrzenou nepodobnost porovnávaných označení žalovaný neuplatnil ani tzv. kompenzační princip. S tím však žalobce nesouhlasí, neboť výraz „Hayatpinari“ je i pro průměrného spotřebitele neznalého turečtiny zaměnitelný s výrazem „PINAR“, nebo minimálně vyvolává pravděpodobnost asociace s tímto slovem, a to především z fonetického hlediska, protože dominantní částí slova je „pinar“. Neuplatnění kompenzačního principu bylo zásadním pochybením správních orgánů obou stupňů.
18. **Druhým žalobním bodem** brojil žalobce proti nesprávnému posouzení otázky dobré víry přihlašovatele. O jeho zlé víře svědčí v první řadě to, že kromě přihlášky napadeného označení podal o několik dnů dříve přihlášku sp. zn. O-532949 ve znění „BINPINAR“, která byla na základě žalobcových námitek zamítnuta. Přihlašovatel se evidentně snaží o zápis více podobných označení, která kolidují s již zapsanými ochrannými známkami jiných vlastníků (mezi nimi i žalobce) a zjevně se snaží různými způsoby využít především v Turecku známého označení „PINAR“.
19. Kromě tureckých internetových stránek žalobce doložil i listinné důkazy s vyobrazením některých svých výrobků. Je toho názoru, že to jsou více než dostačující důkazy k prokázání obecné známosti jeho ochranné známky. Správní orgány obou stupňů nicméně nepřipustně omezily posouzení známosti na Českou republiku a odmítly akceptovat, že přihlašovatel i žalobce jsou tureckého původu. Známost namítané ochranné známky žalobce je třeba hodnotit i z tohoto pohledu, tedy nejen ve vztahu k českým spotřebitelům. Tato námitka, která byla vznesena již v průběhu správního řízení, směřovala k prokázání nedostatku dobré víry přihlašovatele.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

20. Žalobce dále namítl, že podal námitky nejen podle § 7 odst. 1 písm. a) ZOZ, ale i podle § 4 písm. m) ZOZ. Touto připomínkou se však správní orgán I. stupně odmítl věcně zabývat, což zdůvodnil ve Sdělení o výsledku posouzení připomínek ze dne 23.5.2018. Závěry předestřené v tomto sdělení o tom, že žalobce nepodal v tomto směru námitky, ale toliko připomínky, žalobce rozporoval již v rozkladu. Argumentoval zejména tím, že účelem zákona není striktně vyloučit záměnu důvodů pro nezapsání ochranné známky. Zákonodárci šlo o to, aby subjekty oprávněné k podání námitek podávaly námitky a nikoliv připomínky. To, že ZOZ zapovídá podat připomínky z námitkových důvodů uvedených v § 7 ZOZ, je zcela logické (pokud by tu takový zákaz nebyl, docházelo by k obcházení institutu námitek, které lze uplatnit jen v určité fázi správního řízení, jsou zpoplatněny atd.). Opačný postup spočívající v podání námitek z připomínkových důvodů je však dle žalobce přípustný, neboť nepřichází v úvahu žádné obcházení zákona.
21. Žalobce má za to, že se správní orgán I. stupně „připomínkou, resp. námitkou“ nedobré víry přihlašovatele zabýval pouze formalisticky, nikoliv po věcné stránce, přičemž žalobci vytkl, že připomínka měla být podána jako námitka. Žalobce takový postup považuje za nemístný formalismus, neboť soudní praxe dospěla k tomu, že v řízení o námitkách lze úspěšně vznášet i připomínky (k tomu žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19.5.2006 č.j. 7 Ca 180/2005-48). Případně měl správní orgán I. stupně žalobce poučit o tom, že má podat místo připomínek námitky, anebo (po uplynutí lhůty k podání námitek) o možnosti podat návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou. Ze žalobcova podání bylo nadto zřejmé, co namítal a čeho se domáhal. Správní orgán I. stupně měl proto posoudit toto podání dle jeho obsahu; připomínky podané podle § 4 písm. m) ZOZ měl posoudit jako námitky podle § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ, pokud tuto námitku, resp. připomínku, vznesl vlastník ochranné známky, s níž je napadené označení v kolizi. Nejedná se o nepřípustné rozšiřování námitek, protože žalobce ji prokazatelně vznesl v zákonem požadované lhůtě a nelze mu dávat k tíži, že ji výslovně neoznačil jako námitku podle § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ.
22. Žalobce nesouhlasí s tvrzením předsedy Úřadu, že by posouzením jeho připomínky jako námitky došlo k porušení zásady rovnosti účastníků řízení. Formální označení důvodů totiž na věci fakticky nic nemění, protože žalobce námitku nedobré víry přihlašovatele vznesl včas, patřičně ji odůvodnil a prokázal, a přihlašovatel proto nemohl být zkrácen na svých právech.
23. Dílčí námitkou žalobce brojil i proti závěru správního orgánu I. stupně o neoprávněnosti podaných připomínek z toho důvodu, že žalobce hájil pouze své soukromé zájmy a neuvedl, z jakého důvodu by mohl být zápis napadeného označení v rozporu se zájmy široké veřejnosti, přičemž zlá víra přihlašovatele musí být dle § 4 písm. m) ZOZ zjevná. Pokud by správní orgán I. stupně posoudil připomínku podle § 4 písm. m) ZOZ jako námitku podle § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ (tedy pokud by postupoval způsobem, který žalobce považuje za jedině možný), měl provést pečlivý průzkum přihlášky a se zvýšenou obezřetností zkoumat přihlašovatelovu dobrou víru, neboť dle § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ nemusí být zlá víra evidentní.
24. **Třetím žalobním bodem** žalobce vytkl žalovanému, že v napadeném rozhodnutí vůbec nerefletoval kolizi napadeného označení s dalšími zapsanými ochrannými známkami. Žalobce v rozkladu upozornil předsedu Úřadu na to, že v rejstříku ochranných známek je zapsána nejen jeho ochranná známka „PINAR“, ale i ochranná známka „Hayat“, jejímž vlastníkem je DANONE HAYAT İÇECEK VE GIDA SANAYİ VE TİCARET

ANONİM ŞİRKETİ, nepřekvapivě se sídlem v Turecku, a také další obrazové ochranné známky obsahující slovo „Hayat“. Tím se však předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval. Existence těchto ochranných známek jasně svědčí o vůli přihlašovatele parazitovat na těchto ochranných známkách. I pokud by platil závěr vyjádřený v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí, že dominantní částí napadeného označení je část slova „Hayat“ a nikoliv „pinar“, pak i tato část napadeného označení koliduje s ochrannou známkou jiného vlastníka. I z tohoto důvodu je napadené označení tzv. pirátskou známkou. Tím, že se předseda Úřadu s touto argumentací nevypořádal, zatížil napadené rozhodnutí vadou nicotnosti, resp. nepřezkoumatelnosti. Potlačil též smysl ZOZ, jímž je zamezení zneužívání ochranných známek těmi, kdo pouze parazitují na ochranných známkách jiných vlastníků, a zlegitimizoval to, že přihlašovatel spojil ochranné známky dvou různých vlastníků a tímto způsobem na nich parazitoval.

25. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí vychází z řádně zjištěného skutkového stavu, je správně, logicky a podrobně odůvodněno a bylo vydáno v souladu s příslušnými ustanoveními ZOZ. **K prvnímu žalobnímu bodu** uvedl, že závěry o nepodobnosti napadeného označení a namítané ochranné známky jsou podrobně rozvedeny v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí. Aniž by žalovaný podceňoval inteligenci průměrného českého spotřebitele, nadále trvá na tom, že takový spotřebitel turecky neumí a napadené označení pro něj nebude mít žádný význam (bude jej vnímat jako fantazijní). Turecké kořeny přihlašovatele a žalobce jsou v dané věci irelevantní, neboť v námitkovém řízení se posuzuje pohled českého spotřebitele. K žalobní námitce, ve které žalobce poukázal na odlišné stanovisko správního orgánu I. stupně o podobnosti označení „BINPINAR“, žalovaný uvedl, že nejde o skutkově porovnatelné případy. Kompenzační princip se nemůže v daném případě uplatnit z důvodu zjištěné nepodobnosti porovnávaných označení.
26. Ke **druhému žalobnímu bodu** žalovaný uvedl, že je třeba odmítnout závěr žalobce o povinnosti správního orgánu překvalifikovat připomínky podané podle § 4 písm. m) ZOZ na námitky podle § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ, neboť ze žalobcova podání bylo zřejmé, z jakého důvodu podal připomínky pro domnělou absolutní zápisnou nezpůsobilost napadeného označení a z jakých důvodů podal námitky pro jeho relativní zápisnou nezpůsobilost. Takto to v souladu se ZOZ vyhodnotil i správní orgán I. stupně a adekvátně žalobcovy připomínky a námitky vypořádal. Stejně tak je třeba odmítnout názor žalobce o možnosti podat námitky z připomínkových důvodů, neboť tyto dva instituty chrání zcela odlišné zájmy. Žalovaný má za to, že žalobce nesprávně interpretuje rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19.5.2006 č.j. 7 Ca 180/2005-48, neboť zmíněný rozsudek toliko připouští podávání námitek a připomínek ve stejném podání. Za nedůvodný považuje žalovaný i **třetí žalobní bod**, ke kterému uvedl, že tuto argumentaci žalobce vyjádřil až v rozkladu, tj. po uplynutí lhůty k podání námitek. Nedošlo tak k dodržení zásady koncentrace námitkového řízení podle § 25 odst. 2 ZOZ. To, že se předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí touto rozkladovou námitkou nezabýval, není vadou způsobující jeho nicotnost. Tato námitka však neobstojí ani po věcné stránce, neboť všechny ochranné známky obsahující slovo „Hayat“, které žalovaný dohledal, mají pozdější datum podání než napadené označení, a přihlašovatel proto na těchto známkách nemohl parazitovat.
27. V replice ze dne 25.1.2021 žalobce vyjádřil nesouhlas se vším, co uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě a zopakoval svou žalobní argumentaci. Nad její rámec uvedl, že kompenzační princip měl být uplatněn pro vyšší rozlišovací schopnost napadeného

označení oproti označení „BINPINAR“. Také skutečnost, že přihlašovatel nejednal v dobré víře, byla ve správním řízení prokázána tím, že se snažil přihlásit označení „BINPINAR“. Závěrem repliky žalobce vyjádřil nesouhlas s argumentací žalovaného o nemožnosti projednat rozkladové námitky, jimiž žalobce poukázal na to, že přihlašovatel parazituje nejen na jeho ochranné známce žalobce, ale i na ochranných známkách jiných vlastníků. Tuto námitku uplatnil žalobce v rámci námitek nedobré víry, nešlo proto o nepřípustné rozšíření námitek. Nadto pouhá existence ochranné známky obsahující slova „hayat“ a „pinar“ sama o sobě stačí jako důkaz k prokázání pirátských a parazitujících postupů přihlašovatele.

28. Soud konstatuje, že společnost LIMČA s.r.o., neoznámila svůj zájem uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 s.ř.s., a to ani na výzvu soudu ze dne 5.5.2020 č.j. 15 A 121/2019-35, která jí byla doručena do datové schránky dne 6.5.2020.
29. Při rozhodování ve věci samé soud vycházel zejména z této právní úpravy:
30. Podle § 4 písm. m) ZOZ ve znění účinném do 31.12.2018 se do rejstříku nezapíše označení, jestliže je zjevné, že přihláška ochranné známky (dále jen "přihláška") nebyla podána v dobré víře.
31. Podle § 7 odst. 1 písm. a) ZOZ ve znění účinném do 31.12.2018 se přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námitky") vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.
32. Podle § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ ve znění účinném do 31.12.2018 se přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen „námitky“) tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře.
33. Podle § 25 odst. 1 ZOZ ve znění účinném do 31.12.2018 osoby uvedené v § 7 mohou podat námitky ve lhůtě 3 měsíců od zveřejnění přihlášky, a to z důvodů uvedených v tomtéž ustanovení. Lhůtu k podání námitek nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout.
34. Podle § 25 odst. 2 ZOZ ve znění účinném do 31.12.2018 námitky musejí být podány písemně a musejí být odůvodněny a doloženy důkazy. K doplnění námitek a k důkazům předloženým na jejich podporu po lhůtě uvedené v odstavci 1 Úřad nepřihlíží. Spolu s námitkami je namítající povinen zaplatit správní poplatek podle zvláštního právního předpisu; není-li správní poplatek zaplacen, považují se námitky za nepodané.
35. Podle § 24 odst. 1 ZOZ ve znění účinném do 31.12.2018 každý může do doby zápisu ochranné známky do rejstříku podat Úřadu písemné připomínky založené zejména na důvodech podle § 4 nebo § 6; k připomínkám Úřad přihlédné při rozhodování o zápisu ochranné známky do rejstříku. Osoba, která podala připomínky, se nestává účastníkem řízení o přihlášce před Úřadem.
36. Podle § 24 odst. 2 ZOZ ve znění účinném do 31.12.2018 přihlašovatel musí být Úřadem o připomínkách a výsledku jejich posouzení vyrozuměn a má právo se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřit. Osobu, která podala připomínky, Úřad o výsledku posouzení jejich připomínek vyrozumí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

37. Podle § 24 odst. 3 ZOZ ve znění účinném do 31.12.2018 připomínky uvedené v odstavci 1 nelze podat z důvodů podle § 7. Připomínky musí obsahovat náležitosti stanovené prováděcím právním předpisem.
38. Podle čl. II odst. 3 přechodných ustanovení zákona č. 286/2018 Sb., byly-li přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona podány námitky proti zápisu ochranné známky do rejstříku, posuzují se podle zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
39. Podle čl. II odst. 4 přechodných ustanovení zákona č. 286/2018 Sb., pokud bylo řízení o přihlášce ochranné známky zahájeno podle zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, a důvodem pro zamítnutí přihlášky by byly námitky uvedené v § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, Úřad k těmto námitkám nepřihlédne a řízení o nich zastaví.
40. Podle § 7 odst. 1 písm. b) ZOZ ve znění účinném od 1. 1. 2019 přihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen „námitky“) vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.
41. Poté, co soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
42. Co se týče námitek uplatněných v **prvním žalobním bodu**, jež se týkají posouzení podobnosti napadeného slovního označení „Hayatpinari“ a namítané kombinované

ochranné známky v grafickém provedení , soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného vyjádřeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že porovnáváná označení nejsou podobná z vizuálního ani fonetického hlediska. Při posouzení vizuálního hlediska žalovaný právem zohlednil, že pro českého spotřebitele je v napadeném označení mnohem výraznější jeho první část „Hayat“, a to nejen z toho důvodu, že sestává z neobvyklé kombinace samohlásek i souhlásek, která je nevšední pro zrak i sluch průměrného českého spotřebitele, ale i proto, že spotřebitele obecně spíše upoutá první část jakéhokoli slova (srov. rozsudky Tribunálu ve spojené věci T-183/02 a T-184/02, bod 81 a 83; a rozsudek Tribunálu ve věci T-112/03, bod 64 a 65). Je třeba přisvědčit závěru žalovaného, že celková struktura slovního prvku představujícího napadené označení představuje pro českého spotřebitele neobvyklý shluk písmen, přičemž jeho část „pinar“ je oproti výrazné první části „Hayat“ upozaděná. Již tento závěr sám o sobě vyvrací důvodnost argumentace žalobce, že kořenem a dominantním prvkem napadeného označení „Hayatpinari“ je jeho část „pinar“, která je vizuálně i foneticky shodná s namítanou ochrannou známkou.

43. Soud k tomu dodává, že toto své tvrzení o dominantním prvku „pinar“ žalobce sice několikrát zopakoval, ale zhola ničím jej nezdůvodnil. S přihlédnutím ke skutečnosti, že průměrnému českému spotřebiteli rozhodně není znám význam tureckých slov „hayat“ či „pinar“, ani to, že písmeno „i“ je v turečtině příponou pro skloňování (k tomu viz níže), není schopen ve slovním prvku „Hayatpinari“ určit jeho kořen, příponu či jiné části, a bude jej z tohoto (sémantického) hlediska vnímat jako jeden ryze fantazijní výraz.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

44. První část „Hayat“ je v napadeném označení výraznější také z fonetického hlediska. Český spotřebitel se bude soustředit na správné vyslovení exoticky znějícího výrazu „ha-i-jat“ či „haj jat“ a navazující část „pinari“ spíše upozadí, neboť pro něj není složitá k přečtení. Mnohem delší slovní prvek napadeného označení čítající celkem pět slabik, jeho výrazná první část „Hayat“, kterou namítaná ochranná známka postrádá, jakož i tři rytmičné slabiky jeho druhé části „pinari“ tvořené vždy jednou souhláskou a jednou samohláskou napadené označení při jeho výslovnosti zřetelně odlišují od slovního prvku „PINAR“ namítané ochranné známky.
45. V souvislosti se sémantickým hlediskem vyvstal mezi účastníky řízení spor o to, zda žalovaný v nyní projednávané věci správně definoval průměrného spotřebitele. Žalobce má za to, že průměrný český spotřebitel nebude vnímat označení „hayatpinari“ a „pinar“ jako fantazijní, neboť mu díky rozvinutému turismu dojde minimálně to, že obě značky pocházejí z Turecka. V prvostupňovém i napadeném rozhodnutí je naopak jednoznačně vyjádřen názor správních orgánů obou stupňů, že tato souvislost průměrnému českému spotřebiteli ve vztahu k předmětným označením nedoje.
46. Základem pro pojetí průměrného spotřebitele se pro správní orgán I. stupně stal rozsudek SDEU ze dne 16.7.1997 ve věci C-210/96 „Gut Springenheide GmbH a Rudolf Tusky“, podle něhož je průměrný spotřebitel řádně informovaný, přiměřeně vnímavý a opatrný. K obdobným závěrům SDEU dospěl i v rozsudku ze dne 22.6.1999 ve věci C-342/97 „Lloyd Schuhfabrik Meyer & Co. GmbH proti Klijsen Handel BV“, podle kterého je průměrný spotřebitel přiměřeně dobře informovaný, všímavý a obezřetný, přičemž je nezbytné přihlídnout k tomu, že se úroveň jeho pozornosti výrazně liší v závislosti na dotčených výrobcích a službách. V dané věci jsou dotčenými výrobky nealkoholické nápoje, tj. výrobky běžné denní spotřeby. Relevantní spotřebitelskou veřejností, kterou se při posuzování pravděpodobnosti záměny rozumí okruh osob, jimž jsou dané výrobky či služby určeny, a jejímž „zástupcem“ je průměrný spotřebitel (k tomu viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28.2.2017 č.j. 9 A 274/2014-49), je v případě těchto výrobků široká spotřebitelská veřejnost, u které nelze předpokládat vyšší míru informovanosti a obezřetnosti.
47. Pro danou věc je podstatná skutečnost, že žalobce brojí proti zápisu napadeného označení do *národní* databáze ochranných známek. Napadené označení je určeno k označování výrobků určených primárně tuzemské spotřebitelské veřejnosti a má požívat ochrany na území České republiky. Nebylo proto povinností správních orgánů zabývat se tím, že přihlašovatel by teoreticky mohl díky jednotnému trhu EU začít vyvážet své zboží na německý trh, o němž žalobce zcela povšechně implikuje, že je pravděpodobnější, že porovnávání označení budou pro relevantní (německou, či spíše tureckou) veřejnost představovat slova s konkrétním významem. Žalovaný nikterak nepochybil, jestliže posuzování známosti předmětných tureckých slov „hayat“ a „pinar“ vztáhl toliko k tuzemskému (českému) průměrnému spotřebiteli, který turečtinu rozhodně neovládá. Soud ve shodě s názorem žalovaného považuje za vyloučené, aby průměrný český spotřebitel rozuměl tureckým slovům „hayat“, „pinar“, či jejich spojení „hayatpinari“. Tato turecká slova pro něj nebudou mít žádný konkrétní význam. Jak napadené označení, tak i slovní prvek namítané ochranné známky ve znění „PINAR“ bude průměrný spotřebitel vnímat jako ryze fantazijní, což znamená, že sémantické hledisko nebude pro posouzení podobnosti porovnávaných označení rozhodné.

48. Žalobní argumentace v tom smyslu, že správní orgány opomněly zohlednit skutečnost, že jednatele žalobce i přihlašovatele jsou tureckého původu, a proto se pro přihlašovatele o fantazijní označení nejedná, je zcela lichá. Významové (stejně jako vizuální a fonetické) hledisko, jakož i ostatní relevantní skutečnosti se posuzují nikoliv ve vztahu k přihlašovatelovi či dokonce namítateli, nýbrž ve vztahu k relevantní spotřebitelské veřejnosti.
49. S významovým hlediskem žalobce spojil i argumentaci ohledně rozlišovací schopnosti písmene „i“ na konci napadeného označení „Hayatpinari“. Dle žalobce se jedná o příponu, která má v daném výrazu gramatický význam a složí k tomu, aby mohl být v turečtině daný výraz složený ze slov „hayat“ (pramen) a „pinar“ (život) správně vyskloňován jako „pramen života“. Jak již soud uvedl shora, průměrný spotřebitel v České republice turečtinu neovládá. Nejenže nerozumí uvedeným tureckým slovům, ale také neví nic o funkci přípony „i“ a jejím možném užití v turečtině. Poslední písmeno „i“ v napadeném označení lze proto vnímat toliko jako další rozlišovací prvek vizuální a fonetický, díky němuž se napadené označení ještě více odlišuje od slovního prvku „pinar“ obsaženého v namítané ochranné známce žalobce.
50. Žalovanému nelze důvodně vytýkat ani to, že v nyní projednávané věci nepostupoval shodně jako v případě přihlášky ochranné známky sp. zn. O-532949 ve znění „BINPINAR“, kterou rovněž podala společnost LIMČA s.r.o., a proti níž žalobce uspěl se svými námitkami, v nichž argumentoval podobností přihlašovaného označení s namítanou ochrannou známkou. V první řadě je třeba odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11.7.2013, č.j. 9 Ca 430/2009-94, ve kterém soud vyložil, že *„(v) námitkovém řízení proto nelze jakkoliv přiblížit k jiným ochranným známkám ve vlastnictví přihlašovatele, neboť ty nemohou nikterak ovlivnit závěr Úřadu o existenci či neexistenci pravděpodobnosti záměny mezi přihlašovaným označením a namítanou starší ochrannou známkou na straně veřejnosti.“*. Tento závěr lze nepochybně vztáhnout nejen na jiné ochranné známky ve vlastnictví přihlašovatele, ale i na další jím podané přihlášky ochranných známek k zápisu. Skutečnost, že společnost LIMČA s.r.o., usilovala též o zápis jiné ochranné známky ve znění „BINPINAR“, která nakonec v testu podobnosti s namítanou ochrannou známkou neobstála, automaticky neznamená, že v tomto testu nemůže obstát označení „Hayatpinari“. Je sice pravdou, že výrazy „BINPINAR“ i „Hayatpinari“ v sobě obsahují slovo „pinar“, o kterém se žalobce mylně domnívá, že je dominantním prvkem a způsobuje zaměnitelnou podobnost všech tří dotčených označení. Tezi o dominanci slova „pinar“ však soud shora nastíněnou argumentací vyvrátil. Napadené označení „Hayatpinari“ se od neúspěšně přihlášeného označení „BINPINAR“ výrazně liší, a lišit se tak mohou i závěry žalovaného ohledně posouzení jejich podobnosti s namítanou ochrannou známkou.
51. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12.3.2015 č.j. 10 As 100/2014-120 vyložil, že *„(v)zhledem k požadavku přísně individualizovaného posuzování jednotlivých známkoprávních sporů nelze v zásadě ustálenou správní praxi žalovaného spatřovat v posuzování konkrétních ochranných známek. Tato praxe však může spočívat v ustálených postupech a metodách, jež žalovaný při jejich posuzování používá. I za této situace ovšem musí soud, je-li v soudním řízení porušení dosavadní správní praxe namítáno, vždy zkoumat, zda případy, jež měly tuto praxi založit, jsou vůči posuzované věci typově podobné. Pokud tomu tak není, je porušení zásady vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu v zásadě vyloučeno.“* Předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí legitimně oponoval žalobci, že při posuzování přihlášek označení „Hayatpinari“ a „BINPINAR“ se jednalo o skutkově odlišné situace. Z rozhodnutí ze dne

23.5.2018 č.j. O-532949/ D16122763/2016/ÚPV o zamítnutí přihlášky ochranné známky „BINPINAR“ plyne, že správní orgán I. stupně při posouzení podobnosti kolizních označení dospěl k závěru, že slovní prvky „BINPINAR“ a „PINAR“ jsou si podobné z vizuálního hlediska, protože „*vykazují podobnou koncepci tvorby slov, tzn. skladby písmen. Navíc přidaná písmena u napadeného označení nezpůsobují nikterak odlišný vizuální vjem – písmena „I“ a „N“ se vyskytují ve stejném sledu i v kolizní části, písmeno „B“ vykazuje vzhledovou podobnost s písmenem „P“.*“ Ohledně fonetického hlediska pak správní orgán konstatoval, že „*podobná výslovnost se na cílové reprodukci napadeného označení podílí více než polovinou. První slabika napadeného označení není natolik zvukově výrazná a odlišující ve srovnání se zbývajících kolizních částí, aby zamezila obdobné fonetické stopě.*“ Žádné z těchto klíčových zjištění, které žalovaného vedly k závěru o podobnosti slovních prvků „BINPINAR“ a „PINAR“, nelze aplikovat při posouzení podobnosti slovních prvků „Hayatpinari“ a „PINAR“.

52. Žalobcovo tvrzení, že mezi „předponami“ „BIN“ a „Hayat“ není žádný zásadní rozdíl, se nezakládá na pravdě, neboť rozdíly mezi nimi jsou zřejmé na první pohled. Tyto části označení přihlášených společností LIMČA s.r.o., jsou složené z naprosto odlišných písmen a liší se nejen počtem písmen a počtem slabik, ale i svou výslovností.
53. Soud uzavírá, že správní orgány obou stupňů nepochybily, pokud označení „BINPINAR“ a „Hayatpinari“ přihlášená společností LIMČA s.r.o., posoudily odlišně.
54. Nelze přisvědčit ani subnámitce uplatněné pod prvním žalobním bodem, kterou je žalovanému vytýkáno, že nevyužil tzv. kompenzační princip spočívající v tom, že menší podobnost mezi výrobky a službami lze kompenzovat větší podobností mezi ochrannými známkami a naopak. Podle rozsudku SDEU ze dne 29.9.1998 ve věci C-39/97 Canon Kabushiki Kaisha proti Metro-Goldwyn-Mayer Inc., globální posuzování pravděpodobnosti záměny implikuje jistou vzájemnou závislost mezi relevantními faktory, přičemž „*nižší stupeň podobnosti mezi výrobky nebo službami lze vyvážit vyšším stupněm podobnosti mezi známkami, a naopak.*“ Kompenzační princip stanovený citovaným rozsudkem SDEU působí tedy obousměrně – nižší míra podobnosti označení může být vykompenzována vysokou podobností výrobků či služeb a naopak nižší míra podobnosti výrobků či služeb může být vykompenzována vysokou podobností označení. Jak ale dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.5.2008 č.j. 9 As 59/2007-141, „*(r)ozsudek Soudního dvora ES ze dne 29. 9. 1998, Canon, C-39/97, Recueil, s. I-05507, sice obsahuje závěr o možnosti kompenzovat menší podobnost mezi výrobky a službami větší podobností mezi ochrannými známkami a naopak, nelze z něj ovšem dovozovat možnost kompenzace větší podobností výrobků či služeb správním orgánem zjištěnou nepodobnost porovnávaných ochranných známek.*“ Překážkou bránící zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek je existence pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti, která je dána pouze při kumulativním splnění těchto dvou podmínek: 1. shodnost či podobnost přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou, a 2. shodnost nebo podobnost výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a namítaná starší ochranná známka vztahují. V nyní projednávané věci žalovaný zjistil, že výrobky, pro které bylo přihlášeno napadené označení, jsou shodné s výrobky, pro které je zapsaná namítaná ochranná známka (v obou případech se jedná o nealkoholické nápoje), avšak jeho zjištění o *nepodobnosti* přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou brání využití kompenzačního principu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

55. Žalobce se dále snažil argumentačně opřít o institut pravděpodobnosti asociace kolizních označení. K této problematice SDEU v rozsudku ze dne 11.11.1997 ve věci C-251/95 SABEL BV proti Puma AG, Rudolf Dassler Sport uvedl, že „*pouhá asociace mezi dvěma ochrannými známkami, kterou by si veřejnost mohla vytvořit na základě shody jejich sémantického obsahu, není sama o sobě dostačující k vyvození závěru o existenci nebezpečí záměny ve smyslu uvedeného ustanovení.*“ Z citovaného rozsudku plyne, že pravděpodobnost asociace spočívá v tom, že napadené označení vyvolá v relevantní spotřebitelské veřejnosti dojem, že výrobky nesoucí toto označení a výrobky označené starší ochrannou známkou mají shodný nebo příbuzný původ. Pravděpodobnost asociace tudíž nelze chápat jako „minimum“ zaměnitelnosti, nýbrž jako jedno z hodnotících kritérií zaměnitelnosti. Neobstojí proto žalobní tvrzení, že i kdyby pro průměrného českého spotřebitele neznalého turečtiny byla označení „Hayatpinari“ a „PINAR“ fantazijní, minimálně u něj tato označení vyvolávají pravděpodobnost asociace, a proto jsou zaměnitelná. Soudu na tomto místě nezbývá než zopakovat, že porovnávaná označení nejsou z výše popsaných důvodů podobná, a proto se ani nelze domnívat, že by si český spotřebitel při vnímání napadeného označení vybavil namítanou ochrannou známku a nabyl dojmu, že daná označení spolu jakkoli souvisejí.
56. Soud uzavírá, že žalovaný nikterak nepochybil v závěru o nepodobnosti porovnávaných označení, jenž byl v napadeném rozhodnutí náležitě zdůvodněn pomocí srozumitelných a logických úvah. Na základě tohoto závěru byly námitky podané žalobcem proti zápisu napadeného označení podle § 7 odst. 1 písm. a) ZOZ ve znění účinném do 21.12.2018 právem zamítnuty.
57. Soud neshledal důvodným ani **druhý žalobní bod**, jímž žalobce zpochybnil závěry žalovaného týkající se dobré víry přihlašovatele.
58. Podstatná část žalobní argumentace předestřené pod druhým žalobním bodem spočívá v tvrzení, že správní orgán I. stupně měl připomínky žalobce podané podle § 24 ve spojení s § 4 písm. m) ZOZ z důvodu tvrzené absolutní zápisné nezpůsobilosti napadeného označení pro zjevnou nedobrou víru přihlašovatele vyhodnotit a posoudit jako námitky podle § 25 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ (ve znění účinném do 31.12.2018), tj. jako námitky relativní zápisné nezpůsobilosti z důvodu absence dobré víry přihlašovatele ve vztahu k namítané ochranné známce. Takovou úvahu je však třeba jednoznačně odmítnout. Jak přílehavě vyložil předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí, instituty námitek a připomínek jsou určeny k ochraně odlišných zájmů a nelze je vzájemně směřovat či zaměňovat. Jedná se o instituty, které jsou právě s ohledem na jejich zásadní rozdílnost žalovaným projednávány v odlišném procesním režimu bez ohledu na to, že mohou být uplatněny jedinou osobou v jednom podání.
59. Řízení o námitkách má povahu řízení *inter partes*, ve kterém žalovaný vystupuje jako nezávislý a nestranný rozhodce střetu práv dvou či více stran, kdy na jedné straně vždy stojí přihlašovatel a na straně druhé subjekty, které specifikuje § 7 ZOZ ve vazbě na tam obsažené důvody jimi uplatněných námitek. Výsledkem rozhodnutí o námitkách je kvalifikované a pro účely řízení o zápisu ochranné známky závazné posouzení sporu mezi těmito subjekty. Oproti tomu důvody absolutní zápisné nezpůsobilosti, jež vymezuje § 4 ZOZ, žalovaný zkoumá *ex officio* v rámci věcného přezkumu, nejpozději však při rozhodování o zápisu ochranné známky do rejstříku. Zjišťování případné existence důvodů pro odmítnutí ochrany ve smyslu § 4 ZOZ má žalovanému usnadnit institut připomínek (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.10.2010 č.j. 9 As 21/2010-70).

Připomínky založené mimo jiné na důvodech podle § 4 ZOZ bylo dle právní úpravy účinné do 31.12.2018 možné podat nejpozději do doby zápisu, resp. před zápisem ochranné známky do rejstříku, od 1.1.2019 lze připomínky podat do konce lhůty pro podání námitek podle § 25 ZOZ. Jak plyne z důvodové zprávy k § 24 ZOZ, smyslem zavedení institutu připomínek je kontrola odborné veřejnosti nad nárokovánými výlučnými právy. Připomínky umožňují kterékoli osobě vyjádřit se k přihlášce ochranné známky po jejím zveřejnění. Zároveň tak lze očekávat pomoc veřejnosti při zjišťování okolností, které mohou vést k zamítnutí přihlášky ochranné známky z absolutních důvodů; připomínky se mohou týkat i formálních vad přihlášky. Připomínky mají charakter podnětu a osoba, která je podala, se nestává účastníkem řízení; tomu odpovídá i neformálnost podání. Úřad připomínkami není vázán, ale pouze k nim přihlíží při rozhodování o zápisu ochranné známky.

60. Vzájemný vztah námitek a připomínek výslovně řeší § 24 odst. 3 ZOZ, jenž zapovídá podat připomínky z důvodů podle § 7 ZOZ. Logiku tohoto pravidla vykládá komentářová literatura tak, že *„pokud by byla taková možnost zákonem připuštěna, pak by nepochybně docházelo k obcházení institutu námitek, které lze uplatnit pouze v určité fázi řízení, jsou na rozdíl od připomínek zpoplatněny, musí splňovat zákonem stanovené požadavky a jejich výsledkem je formalizované rozhodnutí o námitkách. Osoba, která podala námitky dle § 7 zák. o ochranných známkách, se také na rozdíl od podatele připomínek stává účastníkem řízení.“* (KOUKAL, Pavel. *Zákon o ochranných známkách: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2017. Komentáře Wolters Kluwer ČR.)
61. Žalobce v podání ze dne 17.1.2017 uplatnil jak námitky podle § 7 odst. 1 písm. a) ZOZ, tak i připomínky podle § 4 písm. m) ZOZ. Co se týče námitek, svou aktivní legitimaci k jejich podání v bodě I. odst. 3 výslovně opřel toliko o ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) ZOZ. Pokud jde o připomínky k napadenému označení, v bodě III. odst. 12 podání ze dne 17.1.2017 uvedl, že je zakládá *„na důvodu absolutní zápisné nezpůsobilosti na základě § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách, neboť je zjevné, že přihláška ochranné známky nebyla podána v dobré víře.“* Žalobce tedy odkázal na § 4 písm. m) ZOZ nejen formálně, ale i obsahově, když zlou víru přihlašovatele označil za „zjevnou“, a zároveň je zřejmé, že si byl vědom rozdílu mezi absolutní a relativní zápisnou nezpůsobilostí. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, pokud připomínky žalobce, které jsou ve své podstatě toliko neformálním podnětem a správní orgán jimi není při rozhodování o námitkách jakkoliv vázán, vypořádal samostatným Sdělením o výsledku posouzení připomínek. Takový postup ostatně koresponduje i s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 21.10.2010 č.j. 9 As 21/2010-70, že zákon o ochranných známkách neumožňuje, aby důvody připomínek podle § 4 byly posuzovány v řízení o námitkách.
62. Podle žalobce přihlašovatel v době podání přihlášky napadeného označení k zápisu zjevně nejednal v dobré víře zejména proto, že musel vědět o existenci jak namítané ochranné známky, tak i ochranných známek jiných vlastníků obsahujících slovo „Hayat“. Základem žalobcovy argumentace je chybný myšlenkový konstrukt, že správní orgán I. stupně měl posoudit jeho připomínky podle § 4 písm. m) ZOZ jako námitky podle § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ, což by vedlo k přezkoumání napadeného označení se zvýšenou obezřetností a důslednějším průzkumu, neboť zákon v případě relativní zápisné nezpůsobilosti označení z důvodu zlé víry přihlašovatele nevyžaduje, aby tato zlá víra byla *zjevná*. Pokud by takový průzkum správní orgán I. stupně provedl, dozvěděl by se o existenci ochranných známek

obsahující slovo „Hayat“ jiných vlastníků, z čehož by nutně musel učinit závěr o zjevné zlé víře přihlašovatele. Soud z toho nemůže učinit jiný závěr, než že žalobce usiluje o to, aby žalovaný jeho připomínky přezkoumal se zvýšenou pečlivostí, kterou zákon vyžaduje toliko k projednání námitek, aby na základě toho dospěl k závěru, že zlá víra přihlašovatele byla zjevná (a připomínky žalobce tudíž opodstatněné). Žalobce přitom pomíjí zásadní skutečnost vycházející ze samotné podstaty slova „zjevná“, totiž že zjevná zlá víra musí být seznatelná na první pohled. Tato žalobní argumentace svědčí o nesprávnosti žalobcovu názoru, že důvody absolutní zápisné nezpůsobilosti přihlašovaného označení v sobě automaticky zahrnují i relativní zápisnou nezpůsobilost.

63. Mezi účastníky řízení je sporné, co vlastně vyplývá z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19.5.2006 č.j. 7 Ca 180/2005-48. Žalobce tvrdí, že z tohoto rozsudku lze dovodit, že v případě zjištění, že podané připomínky jsou ve skutečnosti námitkami, má je žalovaný jako námitky posoudit. Žalovaný naopak vyjádřil v napadeném rozhodnutí přesvědčení, že zmíněný rozsudek takto chápat nelze, neboť řešil toliko otázku možnosti podání námitek a připomínek v jediném podání. Soud se v tomto interpretačním sporu přiklonil na stranu žalovaného a považuje jeho závěr za jediný možný. Ve zmíněném rozsudku Městského soudu v Praze se uvádí, že je nutné „vycházet z toho, že jen namítatel je oprávněn vznášet námitky, ale i namítatel může vznášet připomínky. Pokud namítatel ve svých námitkách vznesl i připomínky, uplatňuje své právo jako kdokoli a Úřad na tyto připomínky musí brát zřetel a řádně se s nimi vypořádat. Podle názoru soudu by byl nemístný formalismus, pokud by namítatel musel podávat dva druhy výtek – námitky a připomínky – zvlášť, a lze tedy připomínky obsahově uplatnit i v námitkách. Ačkoliv osoba, která podává připomínky, je o výsledku jejich vyřízení Úřadem toliko vyrozuměna (§ 24 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb.), i toto vyrozumění se však musí s věcnými důvody, které tato osoba uváděla, vypořádat.“ Žalobce přitom klade důraz zejména na tu pasáž, ve které soud konstatoval, že by bylo „nic neřešícím právním formalismem, pokud by ochranná známka byla zapsána, ačkoliv by proti ní namítatel uplatňoval důvody zápisné nezpůsobilosti, a až v následném řízení, které by mohl namítatel vyvolat, pak byla prohlášena za neplatnou.“ Žalobcův výklad právě citovaného textu je nesprávný, protože z citované části rozsudku vyplývá pouze to, že namítatel je oprávněn v jediném podání podat proti přihlášce ochranné známky námitky i připomínky. Skutečně by bylo nic neřešícím formalismem, jestliže by se žalovaný odmítl zabývat připomínkami pouze proto, že byly podány v jediném podání spolu s námitkami. To však žalovaný v nyní projednávané věci neučinil - žalobcovo podání ze dne 17.1.2017 dle jeho obsahu správně vyhodnotil jako námitky a zároveň i jako připomínky, přičemž s oběma těmito rozdílnými procesními instituty se následně adekvátním způsobem vypořádal.
64. Tvrzení o zlé víře přihlašovatele žalobce zdůvodnil také tím, že přihlašovatel usiloval i o zápis označení „BINPINAR“, což dle mínění žalobce samo o sobě zjevně svědčí o jeho zlé víře. Ze jména jednatele přihlašovatele dále dovodil, že se jedná o osobu tureckého původu, a tudíž mu je dobře známo především v Turecku rozšířené označení „PINAR“. Údajnou obecnou známost namítané ochranné známky žalobce dokládal tureckými internetovými stránkami, existencí ochranných známek zapsaných v Německu a fotografiemi některých svých produktů (nealkoholických nápojů) s etiketou obsahující namítanou ochrannou známku. V žalobě pak brojil proti tomu, že žalovaný nesprávně vyhodnotil jím předložené důkazy o obecné známosti namítané ochranné známky „PINAR“. Soud na tomto místě konstatuje, že předseda Úřadu vypořádal námitku známosti namítané ochranné známosti pro účely posouzení pravděpodobnosti záměny porovnávaných označení v rámci vypořádání námitek uplatněných žalobcem podle § 7 odst. 1 písm. a) ZOZ ve znění

účinném do 31.12.2018. Konstatoval, že doklady předložené žalobcem neprokazují známost namítané ochranné známky v České republice, neboť je zřejmé, že nejsou určeny pro český trh, ale pro turecky hovořící spotřebitele. S tímto posouzením nelze než souhlasit. K tomu je zároveň nutno dodat, že pro účely posouzení námitek uplatněných podle § 7 odst. 1 písm. a) ZOZ ve znění účinném do 31.12.2018 není vůbec podstatné, zda je namítaná ochranná známka obecně známá či nikoliv; rozhodné je pouze to, zda existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti z důvodu *shodnosti* či *podobnosti přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb*, na něž se přihlašované označení a starší ochranná známka vztahují.

65. Otázkou zlé víry přihlašovatele se předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí nezabýval, neboť to nebylo předmětem námitkového řízení. Jeho předmětem bylo výlučně posouzení námitek uplatněných žalobcem podle § 7 odst. 1 písm. a) ZOZ ve znění účinném do 31.12.2018 (jak již bylo soudem konstatováno shora, jiné námitky proti zápisu přihlašovaného označení žalobce neuplatnil). Připomínky uplatněné podle § 4 písm. m) ZOZ, v nichž žalobce poukazoval na to, že přihláška napadeného označení zjevně nebyla podána v dobré víře, byly dostatečně vypořádány Sdělením o výsledku posouzení připomínek ze dne 23.5.2018.
66. Žalobní argumentace, kterou je zpochybňována správnost závěrů, v nichž správní orgán I. stupně shledal *připomínky* žalobce neopodstatněnými a nedůvodnými, není způsobilá zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí a soudu nepřisluší, aby se jí jakkoliv zabýval. Je tomu tak proto, že soud v nyní projednávané věci přezkoumává napadené rozhodnutí, resp. v mezích uplatněných žalobních námitek i řízení, které jeho vydání předcházelo a jehož předmětem byly *námitky* proti napadenému označení. Výsledek vypořádání žalobcových připomínek tak, jak jej provedl správní orgán I. stupně a napadeným rozhodnutím toliko nad rámec projednávané věci aproboval předseda Úřadu, nepodléhá soudnímu přezkumu. Sdělení o výsledku posouzení žalobcových připomínek totiž není rozhodnutím správního orgánu ve smyslu legislativní zkratky zakotvené v § 65 odst. 1 s.ř.s., které by bylo možné napadnout žalobou u správního soudu.
67. Soud tedy dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, jestliže připomínky, které žalobce v podání ze dne 17.1.2017 označil jako připomínky a které svým obsahem též připomínkami byly, vypořádal podle § 24 odst. 2 věta první ZOZ výše zmíněným Sdělením, jímž žalobce vyrozuměl o výsledku jejich posouzení. Nezákonností netrpí ani napadené rozhodnutí, kterým předseda Úřadu tento postup správního orgánu I. stupně aproboval. Tomu, aby připomínky uplatněné žalobcem v podání ze dne 17.1.2017 podle § 4 písm. m) ZOZ byly žalovaným posouzeny též jako námitky ve smyslu § 7 ZOZ, brání ustanovení § 24 odst. 3 ZOZ, které výslovně stanoví, že připomínky nelze podat z důvodů podle § 7. Připomínkou ohledně zjevného nedostatku dobré víry přihlašovatele se tedy žalovaný nemohl v námitkovém řízení věcně zabývat, ani ji nemohl posoudit jako námitku podle § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ, jak nyní požaduje žalobce.
68. Soud pouze *obiter dictum* konstatuje, že i kdyby žalobce proti přihlášce napadeného označení podal námitky podle § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ ve znění účinném do 31.12.2018, které by byly důvodem pro zamítnutí přihlášky (což se však nestalo), předsedovi Úřadu by s ohledem na čl. II odst. 4 přechodných ustanovení zákona č. 286/2018 Sb., nezbylo než řízení o těchto námitkách zastavit. S účinností od 1.1.2019 byl totiž námitkový důvod

zakotvený do té doby v § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ ze zákona vypuštěn a Úřad od uvedeného data k takovým námitkám nemůže přihlížet.

69. Za neopodstatněnou soud považuje také námitku uplatněnou pod **třetím žalobním bodem**, kterou je poukazováno na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že se předseda Úřadu nezabýval rozkladovou námitkou o parazitování přihlašovatele na ochranných známkách jiných vlastníků obsahujících slovní prvek „Hayat“. Je pravdou, že předseda Úřadu se skutečně k této rozkladové námitce žalobce nevyjádřil. Ve vyjádření k žalobě to žalovaný zdůvodnil tím, že žalobce tuto námitku uplatnil poprvé v rozkladu, tj. až po koncentraci námitkového řízení zakotvené v § 25 odst. 2 ZOZ.
70. Soud v této souvislosti považuje za podstatné dvě skutečnosti. První z nich je, že žalobce argumentaci o tom, že zlou víru přihlašovatele v době podání přihlášky napadeného označení prokazuje i kolize s jinými, již zapsanými ochrannými známkami jiných vlastníků, skutečně uplatnil až po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty pro podání a doplnění námitek, což podle § 25 odst. 2 ZOZ bránilo tomu, aby k ní (a důkazům předloženým na její podporu) mohl žalovaný v námitkovém řízení přihlížet. Druhou skutečností, kterou soud vzal v potaz, je to, že žalobce se touto nově předloženou argumentací snažil prokázat absolutní zápisnou nezpůsobilost napadeného označení pro zjevně nedobrou víru, což ostatně sám připustil v replice ze dne 25.1.2021. *De facto* se tedy nejednalo o opožděné doplnění námitek, ale o doplnění připomínek, které však nebyly předmětem námitkového řízení. Jak již bylo soudem konstatováno shora, nebylo důvodu, aby se předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí týkajícím se námitek zabýval otázkou absolutní zápisné nezpůsobilosti napadeného označení a důvodností žalobcových připomínek, a proto mu nelze s úspěchem vytýkat ani nevypořádání doplňující rozkladové argumentace žalobce, která se upínala právě k této otázce a zcela se míjela s předmětem námitkového řízení.
71. Protože soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl. Vzhledem ke splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci rozhodl bez nařízení jednání.
72. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
73. Závěrem soud uvádí, že o žalobě bylo možné rozhodnout na základě důkazů zdokumentovaných ve správním spise; jakékoliv doplnění dokazování proto soud shledal nadbytečným. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel z obsahu správního spisu, neboť jeho povinností bylo mj. posoudit, zda skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě

obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. ledna 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu